

L 10,25–37: Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe.“ Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To číň a budeš živ.“ Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: ‚Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.‘ Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“

Mistře co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě? Obrátil se na Ježíše s otázkou jakýsi zákoník, znalec Písma, teolog. Nechtěl ho pokoušet, nebyla to provokace, měl k Ježíšovi respekt, důvěru, chtěl znát jeho názor. O názor na otázku, která pro něj nebyla jen teoretickou náboženskou otázkou, určenou k další diskuzi. O názor na otázku, která ho svírala, tížila, byla pro něj naléhavá, existencionální. **Co mám dělat se svým životem, aby neskončil smrtí, abych měl podíl na věčném životě?**

Přicházím právě k tobě, ptám se na to tebe, protože si oba myslíme a věříme, že smyslem života nejsou jen naše nynější starosti, možnosti, potřeby, výkony a naděje. Jsme přece na cestě Boží! Tento život je jen předsíní, kterou smíme vstoupit do paláce života budoucího. V Bohu přece nemáme naději jen pro tento život! Bůh nás ze své milosti pozval, abychom měli podíl na životě budoucího věku. Na jeho věku, na jeho spravedlnosti, slávě a odpočinutí! Ty, Učiteli, už to hlásáš a učíš, že ten věk Boží se přiblížil. Posíláš své učedníky, aby to zvěstovali a přinášeli lidem pozdrav pokoje. Kolem tebe už se dějí nové věci. **Tak mi pověz, co mám dělat, abych měl na věčném životě podíl?**

Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe“. Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To číň a budeš živ“.

Ježíš tomu zákoníkovi rozumí. To je z jejich rozhovoru patrné a vyvrací to tradiční představu, že Ježíš a farizeové stáli vždy proti sobě. Naopak slyšíme, že Ježíš s tím písmákem jasně souhlasí, že pro život věčný potřebujeme něco dělat, ne se jím jen nějak lacině utěšovat.

A souhlasí s ním, že abychom věděli, co máme pro život věčný dělat, stačí nám k tomu dobře číst Starý zákon. Zvláště prvních 5 knih Mojžíšových. Ta klíčová odpověď na otázku po smyslu našeho života a co máme pro naplnění toho smyslu dělat, tam je.

Nemusíme všude možné jinde po ní šmejdít. Čtete Bibli, tam to všechno je... Ale ptáš se na to osobně, co máš pro život věčný dělat – tak jak to tam čteš? Ježíš dává důvěru tomu, kdo v zákoně Božím čte, že je schopen najít v něm to podstatné. Odpověď na klíčovou otázku.

A zákoník skutečně dokáže vystihnout jádro věci: **Miluj Hospodina, Boha svého, jak dovedeš. A miluj svého bližního jako sám sebe.**

Dvojpříkázání lásky není Ježíšův objev, přišel s ním ten farizeus. Ten židovský teolog dokázal uhodit hřebíček na hlavičku a vyhmátl z těch stovek příkazů a zákazů, které dobře znal, smysl Boží vůle, základy věčného života, cestu k němu. A Ježíš mu to potvrdil.

Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí' a ,miluj svého bližního jako sám sebe.

Copak nevíš, Pane, jak je právě tohle těžké! A jak vůbec můžeme Pána Boha tak naplno milovat? „**A kdo je, Ježíši, můj bližní“?**

Zdá se nám, že odpověď na tuhle otázku je docela jednoduchá, našimi bližními jsou všichni lidé. Ale opravdu to tak je, opravdu jsou nám všichni stejně blízcí, nebo někoho nemůžeme ani vystát?

Židé rozlišovali na my Židé a oni národy, pohané, ti co jsou mimo podíl na Boží smlouvě a proto i na věčném životě.

Řekové zas rozlišovali na my Řekové a oni barbaři, kteří nejsou tak vzdělaní a kulturní jako my.

I my všelijak rozlišujeme. My křesťané a ti ostatní. My evangelíci a ti ostatní. My, co se pravidelně účastníme života sboru, něco tady děláme a ti ostatní na okraji, papíroví členové. A tak bychom mohli pokračovat.

Ježíš se na zákoníka za jeho otázku nezlobí, odpovídá podobenství. Je to možná nejznámější biblické podobenství **O milosrdném Samaritánovi**.

Dozvídáme se z něj, že odpověď na otázku: Kdo je můj bližní? Nenajdeme v učených debatách, ale na našich každodenních cestách.

Každému z nás, se může stát, že na nějaké své cestě do něčeho zlého nebo nešťastného vlítne, něčemu nebo někomu padneme do rukou.

A náhodou půjde někdo kolem. Kněz anebo chrámový pomocník, farář, presbyter, aktivní evangelík nebo kdokoli jiný – to v tu chvíli přestává být důležité.

Důležité je, že ten kolemjdoucí vidí člověka v nouzi. Vidí, ne že si nevšiml, nemá výmluvu. Vidí, ale obejde ho. Vyhne se mu. Nestane se mu bližním.

Ale pak půjde cestou taky jakýsi Samařan nebo Samaritán. Není to nepřítel, spíš někdo mezi Židem a Římanem. Někdo, kdo nepatří k nám a není zas hned proti nám. Prostě někdo mezi, s kým míváme i my když na to přijde největší potíž.

A ten jde, vidí polomrtvého, a prostě se mu nad ním sevře srdce. Vidí ho a ví, že ho nemůže obejít. Pomáhá mu, odváží ho do hostince, platí za něj účty, stává se mu bližním.

Kam až dokáže jít pro záchranu bližního ten, kdo se stává bližním! Kam až ho dopraví. Jak o něj dokáže pečovat. Jak ho dokáže mít na mysli a v péči ještě i dál na svých cestách. Jak překvapivě a dalece se právě někdo, od koho bys to nečekal, může stát tobě bližním.

Ježíš nám líčí Samařanovo jednání tak podrobně, protože nejen toho zákoníka, ale i nás chce tím milosrdenstvím oslovit a získat.

Získat k tomu, abychom milovali své Samařany a uměli milovat jako oni.

Amen.